

Vidovdanski koncert etno sastava "VESNA I KORENI" u Hjustonu

Grupa je nastala krajem 2006. godine u Srbiji, a osnovali su je Vesna, Vladan i Tamara Mirković.

"Korene" čine muzičari i pevači koji teže etno-zvuku, koji inspiraciju nalaze u tradicionalnoj muzici, a interpretiraju je na svoj jedinstven i moderan način, koristeći spoj drevnih i modernih instrumenata.

Ono što je karakteristično, jeste da je nastup VESNE I KORENA zapravo spoj teatra i muzike,

koji vas svojom osmišljenom pričom vode kroz svet njihovih pesama. Njihov moto je:

SAMO AKO SVOJE KORENE SPOZNAMO I SAČUVAMO, NEĆE NAS HLADNI VETROVI PO SVETU RAZVEJAVATI.

Muzičko izdanje sa obradama tradicionalne muzike, kao i autorske, snimili su i izdali za PGP RTS.

<https://www.youtube.com/user/MirkovicVesna>

Ovaj etno-sastav je imao uspešne koncerte širom Srbije i Evrope. Kada su se osnivači i idejni tvorci ovog sastava pre nekoliko godina preselili u Ameriku, tačnije u San Antonio, nije ih napuštala želja da sličan sastav oforme na tlu Amerike sa ciljem da promovišu tradicionalnu muziku i na ovom kontinentu. Pronašli su još nekoliko zaljubljenika ovog zvuka i oformili grupu.

Prvi zvanični koncert u Americi održan je 24. juna u

Hjustonu u srpskoj crkvi Sveti Sava, povodom Vidovdana.

To je ujedno bio i prvi koncert te vrste na ovim prostorima. Publika je bila više nego oduševljena jer je imala priliku da čuje skoro zaboravljene pesme otpevane u višeglasju na tradicionalan način uz pratnju drevnih instrumenata poput frule i šargije. Sve je vrelod pozitivne energije i emocija, kako kod publike tako i kod izvođača. Koncert je prošao u jednom dahu sa željom publike da se što pre

ponovi.

Moram da napomenem da svoje muzičko znanje Vesna i Vlada prenose na decu ove parohije koju vredno uče tradicionalnim pesmama i igrama, što su imali priliku da prikažu na ovoj svečanosti.

Nadamo se da će ovo biti uspešan početak jednog jedinstvenog muzičkog putovanja širom Amerike, koje će pronositi našu vekovnu tradiciju i kulturu i prezentovati je svima koji žive na ovim prostorima.

SRPSKA NARODNA ODBRANA PROSLAVILA VIDOVDAN I 104 GODINE POSTOJANJA

Srpska narodna odbrana (SNO) obeležila je Vidovdanskim akademijom Vidovdan i 104 godine postojanja organizacije, od kada je Mihajlo Pupin osnovao 1914. godine u Njujorku, u nedelju 24. juna 2018. godine u Crkvi Vaskresenja Hristovog na Palmer skveru u Čikagu. Domaćin slave bio je gospodin Rade Raković, a voditelj programa gospodin Dragan Selaković, predsednik Srpske bratske pomoći i Srpskog četničkog pokreta "Ravnogora".

Specijalni gost na slavi bio je istoričar mr Radovan Kalabić iz Beograda, koji je u okviru svog govora istakao da je postojanje organizacije kao što je Srpska narodna odbrana, od velikog značaja za očuvanje i negov-

Stefanija Djokić

anje srpskog identiteta, srpskih vrednosti, kulture i tradicije u raseljavanju, a pogotovu u savremenom svetu punom izazova i rizika sa kojima se suočavaju moderno društvo i čovečanstvo.

Pored predsednika SNO, gospodina Nebojše Živkovića, koji je pozdravio prisutne goste i naglasio da će Srpska narodna odbrana i ubuduće raditi u duhu promovisanja srpskih interesa, svečanom ručku prisustvovali su sveštenik Mile Subotić, koji je održao besedu, konzul-žeran gospodin Dejan Radulović, istaknuti guslar gospodin Velimir Matović, gospodin Branko Tupanjac, poznati srpski dobrotvor, prota Stoiljko Kajević, generalni sekretar SNO, gospodin Petko Petrović i drugi istaknuti članovi SNO i gosti.

DUŠA MI JE NA KOSOVU I U PEĆKOJ PATRIJARŠIJI!

Već godinama je sudbina Kosova i Metohije svakodnevno aktuelna tema za mnoge naše ljude, a da je to kolevka srpskog naroda najbolje kazuje svetska legenda fudbala Milutin Šoškić, koji je zbog Gračanice 2007. zauvek napustio SAD. Posle srpskog pronosio je slavu američkog fudbala i kao trener američkih golmana doprineo uspesima američke fudbalske reprezentacije i popularnosti fudbala u Americi. Iako mu je Amerika postala nova domovina koja mu je pružila lagodan život, odlučio se za povratak u Srbiju, jer bez Kosmeta više nije mogao.

Uoči početka Svetskog prvenstva u fudbalu u Rusiji želeli smo da sa živom legendom srpskog i svetskog fudbala razgovaramo o onome što će se dešavati u Rusiji. Podsećamo, Svetsko prvenstvo je počelo 14. juna i završiće se 15. jula. Učestvuju 32 nacionalne reprezentacije i pet konfederacija. Utakmice se igraju na 12 stadiona u 11 gradova. Finale će se igrati na stadionu Lužniki u Moskvi.

SAD se nisu kvalifikovale za svetsko prvenstvo, kao ni Kanada. Štaviše iz političkih razloga bilo je inicijativa iz SAD da navijači ne putuju u Rusiju, kao i da se ceremonija uručivanja svetskog pehara ne održi u Rusiji, nego u nekoj drugoj zemlji. FIFA naravno nije prihvatila takav zahtev. O tome, ali najviše o fudbalu i šansama Srbije želeli smo da razgovaramo sa našim Šoletom. Kratko je prokomentarisao da politika ne sme da se meša u sport i da je dobro što takvi zahtevi nisu ni uzeti u razmatranje.

Što se tiče ostalih tema koje se odnose na svetsko prvenstvo, naš sportski velikan nije mogao da se time dovoljno bavi, jer se nije osećao baš najbolje. Da podsetimo, ima probleme sa kukovima i u poslednje vreme se otežano kreće. Kada je reč o fudbalskoj reprezentaciji Srbije i njenom plasmanu, rekao je da je velika stvar što smo se plasirali na završno takmičenje u Rusiji, jer u tome nisu uspele ni neke druge fudbalske nacije. "Smatram da je i to veliki uspeh. Naravno, naš tim može postići i dobar plas-

man. Za to ipak treba imati i malo sreće. Jer, i da smo mnogo spremniji, ako nemate sreće rezultat može da izostane. Budimo dobri navijači našeg nacionalnog tima i verujemo da ćemo postići najbolje što se u ovom trenutku može postići. Našoj reprezentaciji želim

iz "Novosti" piše Milena Marković:

"Dok sam gledao kolone našeg nesrećnog naroda koji beži sa svojih kosmetskih ognjišta, u licu svakog deteta video sam svoje. Te slike progona oživele su u meni svu patnju detinjstva, koje

niz stepenice.

- Nisam ni slutio da ću se vratiti, da ću se pridici — kaže, blago dodirujući brojanicu na levoj ruci. Ona mu je uspomena iz zavičaja.

Stan Milutina Šoškića nalik je albumu. Uspomene su u

Nema u ovoj galeriji fotografija njegovih čuvenih odbrana, čak ni one kada je kao najbolji golman planete branio za reprezentaciju sveta u čuvenoj utakmici protiv Engleza. Nema ni one kada je osvojio zlatnu medalju, braneći gol jugoslovenske reprezentacije na Olimpijskim igrama u Italiji, 1960. Nema ni one fotografije kada je, iste godine, na Evropskom prvenstvu u Francuskoj njegov tim bio drugi, a na Prvenstvu sveta 1962. u Čileu stigao do polufinala. Verujemo da malo ko ne zna da je, kao golman Partizana, najbolji golman ovog tima, doprineo da njegov tim u koji je i danas zaljubljen četiri puta bude prvak Jugoslavije. Da je njegov Partizan u Kupu evropskih šampiona (1966), s njim kao kapitenom, tukao prvake Francuske, Nemačke, Čehoslovačke i Engleske (Manchester junajted), da bi u finalu na briselskom "Hejselu" položio oružje pred madridskim Realom.

- Nema tih medalja, pehara i slave koji mogu da zaleče rane moga detinjstva — prekinuo nas je Šoškić. — Svi ovi rezultati, a vi kažete da su briljantni, ne mogu ni prineti tome.

A rezultati koje je postigao u Jugoslaviji, širom su mu otvorili vrata Amerike. Pozvan je da tamo trenira najbolje američke fudbalere. Tamo, preko okeana, u tada nadolazećoj svetskoj sili, Milutin Šoškić je postao "građanin od posebnog značaja za državu". Tako je bilo utisnuto u njegovom pasošu. Ali sve povlastice i sve što je taj žig značio, Šoletu nije predstavljalo ništa kada se uverio da narod kome pripada strada i zbog zemlje u kojoj je bio uvaženi građanin. Da te slike stradanja povredjuju i njegove lične rane.

- Gledao sam to, noćima nisam spavao, jer sve što sam pokušao da dokažem, da moj narod nepravedno strada, nisam uspeo — priča nam Milutin Šoškić na Karaburni. — Nisam mnogo razmišljao, prelomio sam u trenutku, pozvao sam sinove Marka i Miljana, i saopštio sam im da želim da se vratim u Srbiju. Kazao sam sinovima, možda ću se

Milutin sa ocem Jeremijom, sestrom Olgom i majkom Radunkom

sve najbolje. Naši momci treba da budu hrabri, ponosni dostojanstveni... Ovo su teški dani za naš narod i za našu državu i zato to dostojanstvo moramo da sačuvamo, čak i ako budemo gubili" - rekao je Šoškić.

Poručio je svojim brojnim prijateljima u Americi i čitaocima "Srpskog Ogledala", čiji je godinama bio saradnik, da navijaju za Srbiju i ukoliko bude više želja da Srbija bude uspešna i uspeh će biti veći. Zamolio je sve Srbe i u Srbiji i širom sveta da navijaju da Srbija nikada ne izgubi Kosovo i Metohiju, jer on to ne bi mogao da preboli. Zato, kako kaže, neka svako od nas pomogne da nikada ne izgubimo taj deo srpske teritorije.

Sa Milutinom Šoškićem smo razgovarali i o našoj fudbalskoj reprezentaciji, a njegovu prognozu ćemo objaviti u sledećem broju.

Opredelili smo se da u ovom broju prenesemo njegovo potresno kazivanje o detinjstvu u Metohiji koje mu je obeležilo život, osvrtna na boravak u Americi i o ponovnom susretu sa zavičajem, koje su objavile kolege

je najsnažnije upisano u moj život. I da vam kažem: da trajem još čitav vek, a moj život je pri kraju, one će me ispratiti kao da se dešavaju u trenutku rastanka."

Slavni Šole dočekao nas je kao da će upravo sad na neku sportsku reviju. Ali vidi se da ga je poslednji udar istrošio. Kaže da je, samo zahvaljujući njegovom terapeutu Bojanu Miniću, uspeo da se pridigne. Sad može sam i

svakom pogledu, na zidovima dnevne sobe i trpezarije. Svuda je ponešto od svega prošlog, dalekog i odavno nedostupnog ovom čoveku. Pejzaži Kosova za kojim čezne: dečaci u vinogradima leže pod metohijskim trešnjama... Milutinovi roditelji, Jeremija i Radunka, braća i sestre..., pa se taj album, kao kakav živi akvarel, preliva na vreme sadašnje. Vreme njegove dece, sinova i ćerke.

Šoškić predvodi tim Partizana

Šoškić u Timu sveta 1965.

Milutin Šoškić (Partizan) i Francisko Gento (Real Madrid) pred finale KEŠ, 11. maja 1966. u Briselu / Foto Arhiva Borbe

i vratiti u Ameriku, zapravo, umirivao sam ih, a znao sam da povratka neće biti. Ubedjivali su me, na sve načine, da ostanem... Onda smo se pozdravili. Ispratili su me. Dugo su stajali, dugo sam stajao. Bio je to težak rastanak.

- Srce mi je drhtalo kad sam se spustio na beogradski aerodrom. Ja sam već odavno znao kuda najpre želim. Želim u moju Metohiju. Da vidim Peć, da prenoćim u Pečkoj patrijaršiji.

To je bila 2007. godina, proleće, Milutin Šoškić se seća:

- Spremam se da krenem na Kosmet. Spremam se, a rane krvare. Imao sam četiri godine kada su nam balisti u Jablanici zapalili kuću. Evo, sad dok vam govorim, kao da vidim kako u kuću ubacuju i mog psa. Voleo sam tog psa. Kuća gori, on cvili, zavija... Majka, braća i ja sve to gledamo. Majka nas zagrlila, sve, ovako, odjednom. Glasa ne pušta. A suze same liju. Posle nas je odvela u Pečku patrijaršiju. Patrijaršija je bila naše jedino utočište te '41. godine. I to mi je u sećanju. S tim ću da umrem. Četiri godine smo proveli u Patrijaršiji.

- Četrdeset porodica je tu našlo spas — seća se Milutin Šoškić. — Ali svake noći Šiptari kidišu na zidove. Onda neko, usred noći, ko je najbliži i najbrži do zvona, poteže užu koje je pokretalo zvono tuge. To je bio znak Italijanima koji su bili u pečkoj gimnaziji da nas spasavaju. I, spasavali su nas, čitav rat. Oni nekad, kao i ovovremeni danas, koji su zaštitili i Patrijaršiju i Dečane...

Red sećanja, teško je pratiti ovakav udar emocija koje Milutin Šoškić ne krije. On prolazi kroz priču, kao da se dešava ovog trenutka.

- U Patrijaršiji smo bili s korom hleba. Umiralo se i radjalo. Pamtim, a ko to ne bi upam-

tio, tamo mi je umro i brat Milisav, godinu od mene stariji. Majka ga je u naručju odnela, samo je rekla: "Umro Milisav". Sahranili su ga iza patrijarškog zida, noću...

Posle četrdeset pete, Šoškići su mislili da ih iz Metohije niko nikada neće moći pomeriti. Otac Jeremija već je počeo da gradi novu kuću na

pošli iz Jablanice. Bez ičega. Zapravo, ne bez ičega, već sa užasnim slikama. A ja sam stalno sanjao brata Milisava i onog mog psa koji je u kući goreo. Stalno sam sve to sanjao. Šta je sve u međuvremenu bilo, čitava moja mladost, rezultati u sportu, kažu vrhunski, bili su podređeni tim slikama. One su živele u meni. Ne živele, one su buktale. Možda

je poneo iz detinjstva.

Priča nam kako su ga na Jarinju, na administrativnoj granici, dočekali tuđi vojnici. Pitali: "Kuda idete?"

- Idem kući — kažem im.

Predveče je stigao u Pečku patrijaršiju. Italijanski Kfor je na straži, pod potpunom ratnom opremom, kapije zatvorene. Čuo je šum Bistrice. Vratile su mu se

ga je monahinja jedva razumela. Ali razumela je govor suza koje su tekle.

- Pošao sam, najpre, da vidim onaj dud, onaj po kome smo se mi deca tokom četiri godine rata pentrali — priča nam Milutin Šoškić. — Vidim, jeste pogojeo, ali mladice... te čudesne malene mladice izbijale su iz oronulog stabla. A jedna, već se uzdizala prema nebu, jača od svih. Pomislim, a možda sam i glasno izgovorio: Mili Bože, tako će i naš narod. I verujem da hoće.

U patrijaršiji, Milutina Šoškića primila je igumanija Fevronija.

- Dugo smo, iza večere, s monahinjama ona i ja razgovarali. Pričala mi je o teškoćama i izazovima s kojima je suočen manastir, da bi opstao u takvim okolnostima u kakvim ne živi nijedno monaštvo na kugli zemaljskoj. Posle, uputila me u keliju u kojoj treba da prenoćim. Ali meni san nije dolazio. Zagledao sam, kao da sam u palati, onih nekoliko kvadrata kelije u kojoj su bili kandilo, ikona, umivaonik i drveni krevet. Prelistavao sam molitvenik i knjižicu o Patrijaršiji, zapravo njenom istorijatu, koju mi je dala igumanija. Sve su preda mnom bile slike mog detinjstva. I verujte, negde u praskozorje, javila mi se nikad snažnija misao: kažem prvo tiho, pa glasno: Mili Bože, što bi bilo lepo da ovde umrem!

Iz leve ruke prebacio je Milutin Šoškić štap u desnu, okrenuo brojanicu, pogled je udario u sliku dečaka pod zrelim metohijskim trešnjama. Kazao je, onako, kao za sebe:

- Voleo bih... Voleo bih, još jednom da vidim Pečku patrijaršiju. Ali to putovanje sada ne bih mogao da izdržim.

Nastavak u sledećem broju.

Milutin Šoškić u Pečkoj patrijaršiji sa igumanijom Fevronijom. Primerak našeg lista poklonio je igumaniji.

temeljima spaljene, u Jablanici.

- Lepu smo kuću podigli na starom zgarištu. Dve godine posle takozvane slobode, 1947, Šiptari su nam kuću ponovo zapalili. Trn u oku bio im je moj otac Jeremija, nekadašnji kraljev vojnik, koji se posle propasti Kraljevine priključio partizanima. Nije ni njemu ni nama više bilo mesta u Jablanici. Pamtim da su ga tražili živog ili mrtvog.

Te 1947. godine otac je doneo odluku da smo mi najpreči, naši životi, jer je slutio da i mi možemo biti žrtve. I tako smo

su me i pokretale da napravim rezultat. Ali sputavale su me da se vratim u Metohiju. Strahovao sam, priznajem, od tih užasnih slika. Verujte, strahovao sam.

Ni rečju, a kamoli rečenicom, ne prekidamo Milutina Šoškića dok govori. On zastaje na momente, dok u neverici govori kako je ipak prikupio svu snagu, ravnu onoj kada brani reprezentaciju od protivničkog gola, pa i više od toga, da se vrati u Metohiju. Da je vidi posle više od pola veka. Da poljubi trag Patrijaršije. Da čuje drugi zvuk manastirskog zvona od onog koji

uspomene i ono kada je majka Radunka u trudnoći sa mladjom sestrom poželela da pojede parče ribe, a on otišao i doneo joj pastrmku.

Stajao je pred manastirskom kapijom. Vrtelo mu se u glavi. Proveravao je sebe, stiskajući ruke, pitao se je li to on. Je li ovo ona Patrijaršija, utočište svom narodu, a u žicama.

- Kapiju je otvorila monahinja, predstavio sam se, a i nisam morao, dovoljno je bilo što sam rekao da sam iz Jablanice i da želim da posetim manastir — grcao je, kaže, dok je govorio, da

SELEKTIVNA PRAVDA SAMO ZA SRBE

Po ko zna koji put se potvrđuje da Srbi nisu neki tamo teoretičari zavere, kao što ih mnogi Zapadnjaci, pa i domaći "Evropejci" nazivaju. Ta zavera je već nekoliko stotina godina na delu u svim sferama života, od politike do sporta. Kao što su nam i

Dejan Marinković

ratovi devedesetih nametnuti od strane onih koji su nam rasturili državu i osnovali Haški tribunal samo za Srbe, tako nam iste te kadije sude i u sportu. Odavno vlada pravilo da Srbe treba oštetiti na svakoj utakmici i ne dozvoliti im da se plasiraju visoko. Dobar primer je Svetsko prvenstvo u Rusiji. Hrvati, Englezi i ostali milenijci korumpirane gospode iz FIFA-e dobiju penal za blago povlačenje njihovih igrača u kaznenom prostoru, a srpske igrače mogu bez problema da vuku i tuku u kaznenom prostoru i prolaze nekažnjeno. Za istu situaciju, za koju je hrvatski nacionalni tim dobio kazneni udarac, srpska reprezentacija protiv Kostarike nije. Tehnologija VAR očigledno ne sme da se primenjuje kada je srpska reprezentacija oštećena.

Ona krađa koju je srpski nacionalni tim doživio protiv Švajcarske, može se opisati kao jedna od najočiglednijih u istoriji fudbala. Veoma slična onoj koju

je Jugoslavija doživela u Montevideu protiv Urugvaja. Dva švajcarska fudbalera u svom kaznenom prostoru vuku i dižu Mitrovića, čime ga sprečavaju da udari loptu glavom i zatrese mrežu. Nemački sudija ne samo da ne svira penal za Srbiju,

već svira kontrafaul u korist Švajcarske. čak su i hrvatski mediji tu krađu nazvali najočiglednijim nedosudjenim jedanaestercem u istoriji fudbala. Zavera je bila više nego očigledna. FIFA, kojom vladaju Švajcarci, postavlja nemačke sudije na teren, a sudija zadužen za VAR (takodje Nemač) je bivši pulen glavnog sudije, koji ne zaslužuje da mu se pominje ime. Nakon katastrofalne odluke glavnog arbitra da dodeli Švajcarcima kontrafaul umesto Srbima penal, VAR sudija bojažljivo sugerise glavnom arbitru da pogleda VAR. Ovaj to odbija. To je potpuno promenilo tok utakmice. Nemački arbitar nastavlja da krađe Srbiju. Za skoro svaki blagi kontakt on deli srpskim igračima žute kartone. Za sedam prvih kontakata, srpski fudbaleri dobijaju tri žuta kartona, što je nevidjeno, jer se radi o prvim i blagim kontaktima, koji čak nisu ni za opomenu, a kamoli za žuti karton. Na taj način se videla očigledna režija

koja je imala za cilj da umiri vezni red srpske reprezentaciju, a upravo igrači sredine terena treba da budu najagresivniji. Potvrda teške krađe je i to što je Nemač na poluvremenu verbalno zapretio Matiću da će ga isključiti ako napravi još jedan faul.

Da stvar bude još tužnija, švajcarski igrači albanskog porekla sa Kosova, slave pogotke imitirajući albanskog orla koji je simbol velike Albanije. Provokacija od strane Albanaca je

no je drastično kršenje pravila FIFA-a, jer su političke provokacije strogo zabranjene.

FSS je, na primer, pre utakmice sa Kostarikom novčano kažnjen samo zato što se među srpskim navijačima nakratko pojavila neka istorijska zastava sa političkom porukom iz vremena Drugog svetskog rata, a hrvatske fudbalere koji su slavili pobjedu nad Argentinom pevajući ustaške i antisrpske pesme niko nije kaznio. FSS je pokrenuo

vao na nepravdu i izjavio da nemačkog sudiju treba poslati u Hag. Nije mi samo jasno kako se ta izjava tretira kao provokacija i kršenje pravila. Švajcarci su uvereni da ih njihova FIFA neće drastično kazniti, ako ih uopšte kazni. No, naši momci su pokazali kolika su gospoda. Ne samo da nikoga nisu provocirali, već nisu ni odgovarali na provokacije. Oni su još jedan dokaz da Srbi nemaju gen za mržnju, a onima kojima je mržnja u srcu,

bilo i pre i posle utakmice. Šaćiri je obuo kopačke sa zastavom samoproglašene, takozvane države Kosovo. Te kopačke je slikao i postavljao na društvene mreže i pre i posle utakmice. Sve navede-

žalbu zbog sudjenja i provokacija od strane Albanaca. FIFA je kao odgovor pokrenula sudski postupak protiv dva igrača albanskog porekla, ali i protiv selektora srpskog tima, jer je reago-

neka je na čast. Nažalost, pravda u ovom prolaznom i nesavršenom svetu ostaje selektivna samo za Srbe. Kadija te tuži, kadija ti sudi. Dokle, bre, više?

General & Cosmetic Dentistry

SCHAUMBURG FAMILY DENTAL CLINIC

650 E. Higgins Rd. Schaumburg, IL 60173

Preventiva
ZUM - beljenje zuba
Braces - ispravljanje zuba
Protetika, implanti
Proteze, porcelanske krunice

Phone: 847-882-7001

ZA PENZIONERE POPUST
Prihvatamo većinu osiguranja

Mike Milenković D.D.S.

www.schaumburgfamilydentalclinic.com

Beli zubi osmeh večni i bićete uvek srećni nena design

**REKLAMIRAJTE SE
U OGLEDALU
773.744.0373**

**OGLEDALO JE LIST
KOJI NAS POVEZUJE!**

DVE GODINE OD USPOSTAVLJANJA LETA ER SRBIJE IZMEĐU BEOGRADA I NJUJORKA

Jedina redovna direktna vazдушna veza između Balkana i SAD

Er Srbija, nacionalna avio-kompanija Republike Srbije, ovog juna obeležila je svoj 91. rođendan, a ujedno i dve godine od ponovnog uspostavljanja prekookeanskog leta između Srbije i SAD, posle duge pauze. Uvođenje linije ka Njujorku, od izuzetnog je značaja za Srbiju, njenu dijasporu, ali i čitav region Jugoistočne Evrope. Ovom avio-linijom putnici su, nakon 24 godine, dobili priliku da savremenim avionom erbas A330 direktno lete do Velike jabuke.

Er Srbija je u uspostavljanju vazdušnog saobraćaja između Beograda i Njujorka, videla šansu ne samo za svoje poslovanje i poziciju u avio-saobraćaju, već i za privredu, razvoj turizma, ali i za bolje povezivanje brojne diaspore sa maticom.

Na teritoriji SAD živi više stotina hiljada ljudi koji su poreklom iz Srbije i susednih država. Direktnim letom Beograd-Njujork, mnogi od onih koji imaju rođake preko okeana, mogu za manje od devet sati posetiti svoje najbliže. Uvođenjem ove linije, značajno se skraćuje vreme putovanja i omogućava se gostima da bez presedanja dođu do svog zavičaja.

Zahvaljujući direktnom letu do Njujorka, lakše se putuje i do ostalih gradova u Americi, od San Dijega do Čikaga, a povezanost Er Srbije sa 40 različitih destinacija, olakšala je putnicima koji dolaze u Evropu, da obiđu neke od najatraktivnijih destinacija. Red letenja na ovoj liniji sa šest letova nedeljno u letnoj sezoni osmišljen je tako da putnicima na dugim linijama pruži pogodne veze za putovanja preko Beograda do gradova širom Evrope.

Da bi putnici imali što bolji ugođaj prilikom putovanja, Er Srbija je obezbedila najbolje uslove da let prođe što brže i udobnije. Avion A330 koji leti na ovoj relaciji poseduje 254 sedišta, od kojih su 236 u ekonomskoj, a 18 u biznis klasi. Nasloni u biznis klasi se mogu u potpunosti oboriti, hrana je inspirisana srpskom kuhinjom, izbor filmova i TV emisija je bogat, kao i muzika koja je dostupna na srpskom i engleskom jeziku.

Ova avio-veza otvorila je vrata i poslovnim ljudima u pristup novim tržištima i stvorila pogodnosti za unapređenje poslovanja, dok je turistima dala priliku da otkriju šta je to što Beograd i Njujork čini tako posebnim gradovima.

Beograd se upisao na mapi avio-saobraćaja kao značajno evropsko čvorište i kao stožer kargo saobraćaja u regionu zahvaljujući novoj liniji do Njujorka.

Za više informacija posetite:
airserbia.com

ATLANTIC PACIFIC EXPRESS

PREVOZIMO ROBU IZ AMERIKE NA SVE DESTINACIJE U EVROPI

PREVOZIMO SVE

"OD PISMA DO KONTEJNERA"

www.AtlanticShippingUSA.com

ATLANTIC PACIFIC EXPRESS

AIR
TRANSPORT

SPECIJALNA PONUDA

90¢
per pound
Minimum
80 pounds

7799 N. Caldwell Ave., Niles, Illinois 60714

SPECIJALNA PONUDA

90¢
per pound

Minimum 80 pounds

OCEAN
TRANSPORT

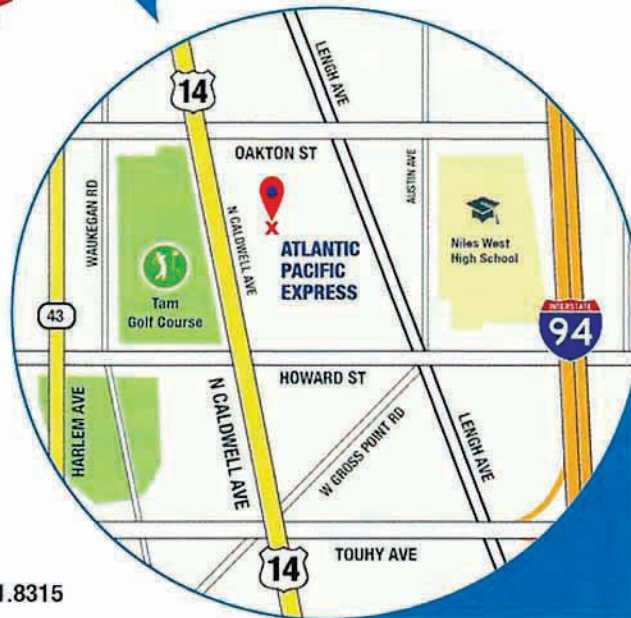
LOCAL
TRANSPORT

**PREUZIMANJE I ISPORUKA
ROBE OD VRATA DO VRATA**

- AUTOMOBILE
- ČAMCE
- POKLON PAKETE
- HUMANITARNE POŠILJKE
- MOTORE
- MAŠINE
- KOMERCIJALNU ROBU
- KOMPLETNO ISELJENJE

**ZAVRŠAVAMO KOMPLETNU
CARINSKU PROCEDURU**

Tel: 773.225.6395 • 224.251.7070 • 416.251.4544 Fax: 224.251.8315

POZOVITE

Tel: **773.225.6395**

224.251.7070

416.251.4544

Fax: **224.251.8315**

ACTION TRUCK & TRAILER REPAIR

- Complete Diagnostic Services
- Tune-Up
- Break Service
- Transmission
- Electrical System
- Air Conditioning Service
- Drivetrain
- Oil and Lube
- Road Service
- APU
- Reefer (Thermo King, Carrier)

**WE MANUFACTURE
DEER GRILL GUARD**

- Heavy duty stainless steel
- Light weight, only 90 lb
- Free installation

**ONLY
\$ 1150**

Open from 8AM to 5PM

773-273-9449
301 W Gerri Ln. Addison, IL 60101

Bilo kuda OGLEDALO sa vama svuda

Konjičke trke u organizaciji KLUBA ŽENA USA

održane 9. juna na hipodrumu u Arlington Hajcu.

Dame su prodefilovale svoje toalete i šesire i provele jedno divno popodne u lepom druženju i navijačkom raspoloženju. Bilo je tu i opklada i dobitaka, a i onih sa malo manje sreće. Sve u svemu jedno lepo druženje i ovoga puta u organizaciji kluba žena USA i Gordane Mitrović.

KADA KRAVA MENE JEDE

Zbog visoke cene goriva i đubriva, a niske otkupne cene mesa, gubim novac i živce na uzgajanju svinja, junadi i krava.

Nadam se da će bostan da me spase od propasti — iskren je seljak Sava

Piše: Marko Lopušina

Ovog proleća uložio sam u poljoprivrednu proizvodnju više od 4.000 evra. Posejao sam kukuruz, pšenicu, suncokret, lubenice. Obradio sam zemlju. Najskuplje od svega mi je nafta za traktore, jer je skupa za nas seljake. Stoku uzgajam, jer moja porodica mora da jede, ali dotacije za svinje i goveda su male spram skupoće njihovog hranjenja.

Ovako je u par rečenica sabrao svoj poslovni račun seljak Sava Gudović iz Donjeg Tovarnika kod Pećinaca. Selo je dugo, sa širokim ulicama i lepim porodičnim kućama. Tek kada smo ušli u dvorište porodice Gudović, gde su nas dočekali domaćica Ljubica i gazda Sava sa sinovima, videli smo štalu, obore, baštu i njive dugačke oko dva kilometra. To je njihovo radno mesto.

Ustajemo čim svane da nahranimo junad, krave i svinju. Ja potom pomuzem krave i spremim mleko za otkup. Sava odlazi u njivu da vidi da li zemlja i usevi imaju dovoljno vlage. Poslednjih godina strepimo od suše, jer mi nemamo kanale i bunare sa vodom za navodnjavanje — priča nam gazdarica Ljubica Gudović, dok oko deset sati priprema doručak mužu i sinovima Dejanu i Igoru.

I Ljubica i Sava ne skrivaju zadovoljstvo što su deca sa njima i što, iako su školovani momci, rade poljoprivredu. Ljubica se šali i kaže kako je poljoprivreda jako zdrav posao, jer svi Gudovići izgledaju kao sportisti, vitki su i snažni. Seljak Sava je onizak stamen čovek. Ima trbušne mišićice ravne i čvrste. Ruke jake kao klešta.

Rodjen sam ovde u Sremu i odmalena sam mirisao zemlju i povrće, ali i držao motiku. Hteo sam da budem seljak, ali me škola zavela, pa umesto da se zaposlim na našem imanju, ja sam otišao u fabriku — priča seljak Sava dok utovara tek sazreo bostan u prikolicu.

Završio je zanatsku školu u Rumi i zaposlio se 1970. godine kao mašinbravar u Fabrici gume. Prešao je potom u Fabricu šećera u Pećincima. Oženio se Ljubicom, 1982. godine, koja je bila tekstilna radnica.

Kada su mi otac Milan i majka Dinka Gudović umrli početkom devedesetih, nasledio sam samo jutro zemlje. Imali smo dva mala sina, Dejana i Igora, a

svinjskog i junećeg mesa, 1.000 kila stajskog đubriva, 100 litara rakije od bele šljive i toliko vina, 5.000 jaja, tonu deteline i tonu slame.

nam troškovi ogromni. Nekad godišnje ti troškovi narastu i do 10.000 evra. Plata nam je ono što ostane kad sve platimo — izvodi prostu računicu naš domaćin.

fabričke plate tanke. Živeli smo kao golje. Onda sam morao da idem u rat. Tada sam shvatio da samo rad može da nas Gudoviće spase bede i gladi. Vratio sam se njivama i stoci i evo me, i danas sve četvoro radimo danonoćno — priča porodičnu sagu seljak Sava.

Prve pare kao seljak Sava je zaradio pre 15 godina,

Danas oboje, Ljubica i Sava, čekaju pola radničku, a pola seljačku penziju.

Imamo deset hektara siromašne zemlje četvrte klase. Posadili smo žito i molimo Boga za kišu da nam dobro rodi. Uzgajamo junad radi prodaje klanicama, a krave zbog mleka koje prodajemo mlekarama. To je

Nabraja nam da kupuje naftu za traktore i automobile, seme za sejanje lubenica, pšenice, kukuruza i suncokreta, da uzgaja svoju detelinu i seno za goveda. Ali i to treba pokositi, dovesti u štalu, spremiti stogove za zimsku ishranu stoke. Plaća skupu radnu snagu.

Umesto da ja jedem govedinu i živim od prodaje junadi i krava, sad krave jedu mene. Kupim june za 500 evra, uložim u njega hranu za 500 evra i svoj rad za 500 evra, pa kad prodam nagojenog junca dobijem toliko, 1.500 evra. Goveda zarade sve što uložim u njih, pa sam na pozitivnoj nuli. To što sam "zaradio bolest", jer me ruke bole i reuma gnjavi, ne računam — iskren je seljak Sava Gudović, koji poziva svoju Ljubicu da se slikaju u štali sa stokom.

Ovih dana Gudovići su zahvalili Bogu što im je poslao kišu. Žito lepo napreduje, a bostan lagano sazreva. Očekuje ih žetva pšenice. A kombajnere i žeteoce treba dobro platiti. Polje sa lubenicama zalivaju sistemom "kap po kap". Nada se da će ove godine bostan roditi kao lud.

Jedino od bostana mogu da živim, ali nema radnika da ga

oberemo. Prodajem bostan na Kvantaškoj pijaci u Beogradu i velikim supermarketima. Lane je cena bila sedam dinara kilo — priča Sava. — Prodajem lubenice i dinje građanima po zemunskim ulicama. Krenem sa 60 dinara, pa padne cena na 20 dinara. Opštinska inspekcija me juri, pa plaćam kazne jer opština Zemun neće da na kraju Prvomajske ulice napravi malu pijacu sa tezgama za nas seljake. Pušta nas seljake i preprodavce da prodajemo bostan i drugo voće iz prikolicе na trotoarima, a onda nas kažnjava za komunalni prekršaj. Ispada da sam kao poljoprivredni proizvođač delinkvent, a ne pošten radnik sa sela — jada se domaćin Sava Gudović.

Ovaj Sremac je zarad većeg profita "izdao" svoj kraj, jer umesto sremske tankokorke gaji lubenice holandskog porekla. Kaže teže su i sladje od sremskih. Nada se da će ove godine od prodaje lubenica uspeti da zaradi pare da kupi novi traktor. I da "spremi" najmanje 3.000 evra za naredni prolećni izlazak na njive i u štale.

Paor Sava i žena mu Ljubica su srećni ljudi. Ponosni su na svoje sinove. Dejan je električar, a Igor diplomirani turizmolog. Obojica imaju posao, ali nemaju snaše. Roditelji su im u selu kupili kuću i plac, pa ko se prvi oženi, taj će prvi da se odseli iz domaćinstva i osnuje svoje.

Čekam penziju i razmišljam sa sinovima šta da radimo. Uslovi rada u poljoprivredi su sve teži i sve skuplji. Troškovi rastu, a otkupne cene naših proizvoda padaju. Pitamo se da li da nastavimo ovako da radimo pet poslova istovremeno ili da predjemo na jednu kulturu, samo na bostan, pa šta nam Bog i vreme daju — razmišlja glasno Sava Gudović, paor iz sremskog sela Donji Tovarnik.

Na ovo razmišljanje naturala ga je i činjenica da su on i Ljubica upravo postali penzioneri. Maštaju da odu na provod u Vrnjačku Banju, ali imaju par tek toliko da uz pomoć državnih vaučera odu na sedam dana u Banju Koviljaču.

Eto kako i koliko mi seljaci možemo da se odmaramo — isprati nas na kapiji ovim rečima gazda Sava sa suprugom Ljubicom.

kada je počeo na pijaci da prodaje lubenice, mleko i šunke i da hrani Zemunce. Sava Gudović je doskoro godišnje proizvodio 400 metara kukuruza, nešto manje pšenice i suncokreta, preko 10.000 litara mleka, 2.000 kila

moja porodična fabrika hrane pod vedrim nebom, koja radi neprestano 365 dana u godini. Otkupna cena stoke je opala na ispod sto dinara, a mleko dajemo za 30 dinara po litru. Para imamo, ali ih brzo trošimo, jer su

- NO CASH**
- NO CHECK**
- NO STAMP**
- NO BANK LINE**

cookcountytreasurer.com

PAY ONLINE FOR FREE

USING YOUR BANK ACCOUNT

FEES APPLY TO CREDIT CARD PAYMENTS

DOWNLOAD YOUR PROPERTY TAX BILL FOR YOUR RECORDS

sponsored by

CHASE

MARKOVI KONACI

21. jun, 2018. SPOMENIK KAO SMETLIŠTE

Žao mi je što je Glavna železnička stanica zatvorena, jer je bila prava žila kucavica naše prestonice. Volim centralne stanice, jer su mesto okupljanja dobro raspoloženih ljudi i putnika. Prijatno se osećam na stanici u Milanu, u Berlinu, u Portu, koje, takodje, kao i srpska liče na spomenik modernog vremena. U Berlinu glavna stanica je i velika robna kuća, koja je uvek otvorena i sprema za doček turista i putnika.

Nažalost, kako to kod nas biva kad nešto napustimo ubrzano počne da propada, jer ga sami uništavamo. Mi ne umemo i ne želimo da čuvamo svoju istoriju i svoju prošlost, makar bila upakovana kao ovo železničko zdanje staro 134 godine.

Krenuo sam da obidjem Glavnu železničku stanicu. Na bočnom ulazu me sačekao policajac sa mašingeverom u ruci, kao da sam terorista. Unutra na praznim kolosecima je iznikla travuljina. A na peronima koji ne rade, stoji nekoliko starih, zardjalih vagona putničke klase. Na klupama spavaju neobavešteni putnici, klošari, migranti i luralice. Smeća svuda oko njih.

Ispred glavnog ulaza sede noćni ljudi, tek probudjeni. Oko njih smeće. U žardinjerama koje bi

www.lopusina.com

trebalo da imaju cveće leže prazne flaše od piva, kisele vode, konzerve od sokova, papirići i jedna prljava bačena majca.

Glavna železnička stanica danas liči na one mnogobrojne nezavršene objekte po Beogradu koji su napušteni i vrlo brzo pretvoreni u smetilište. Nema veze što je ovo zdanje deo srpske istorije, kad je ljudima važnije da ga pretvore u zgradu za ilegalni boravak i deponiju svog prljavog veša i bačenih otpadaka od hrane i pića.

Tako je Beograd, koji je poslednjih meseci, inače, sve prljaviji, u kome leži na hiljade pikavaca po trotoarima i autobuskim stajalištima, dobio još jednu mesto za sopstveno sramoćenje pred svojim građanima i stranim turistima.

23. jun, 2018.

Ne vredi plakati, kaže pesma stara, jer oni su narod puni para. Tako sam doživeo poraz od Šiptara u Švajcarskom državnom timu. Naši bogati fudbalski gatarbajteri izgubili su dobijeni meč sa 2:1, zato jer su bili samozadovoljni manekeni na fudbalskom terenu.

Sada neću da kukam nego ću da tugujem, onako kako to radi Šumadinac. Jer, naši ljudi su i u tuzi veseli. Natpis sa jednog nadgrobnog spomenika to pokazuje. Muž je napisao:

— Ovdje leži moja žena, a ja kod kuće poživam u miru!

Ako nam Vladimir Putin ne pomogne da naredne srede poredimo Brazil, propašćemo!

28. JUN, 2018. SRPSKE FUDBALSKE NARIKAČE

Čitam da su neki Švajcarski Srbi napisali protestno pismo vlastima ove zemlje u Bernu. Žale im se na Albance i kukaju, i mole vlast Švajcarske, čime sramote častan srpski narod. Traže neku svoju pravdu, a zaboravljaju da smo poraženi na sportskom terenu. Umesto da brinemo našu brigu mi odgovornost za poraz svaljujemo na druge. Tipično za lakoverne Srbe.

Mi Srbi se ponašamo kao žene narikače. Pre fudbalskog meča sa švajcarcima mediji i neki sportisti su nas plašili kopačkama igrača albanskog porekla. Kad nam je taj igrač zabio golove, mi smo počeli da kukamo, prvo na sudiju, potom na šiptare i napokon na švajcarce. I dalje kukamo umesto da popravimo naš državni tim.

Problem je u nama, ne u drugima. Naš fudbal je na ivici propasti, reprezentacija je u FIFA svrstana u F odeljenje, treću kategoriju timova koji služe za poraze. Samo mi to ne vidimo i očekujemo od manekena na fudbalskoj travi da nekoga pobeđu.

Ne mogu Sergej, koji ništa nije pokazao od fudbala, i oni drugi to urade, da pobeđu, jer nemaju veru u sebe, ni srce borca, ni noge Neimara. Izjave da smo časno izgubili od Brazila su kao i ta kuknjava lažni alibi za neuspeh fudbalera, za nesposobnost sportskih radnika. Oni iz FSS se više bave politikanstvom i kuknjavom nego li radom. Manite se ljudi izmišljanja neprijatelja i kuknjave, nego, naterajte FSS da ozbiljno i uspešno radi.

Dr Marko Lopušina, pisac
Hvala, srećno Marko Lopušina
"mailto:lopusina@gmail.com"

Neverovatni rezultati vidovitosti dvadesetomogodišnjeg Marijinog iskustva

Jedna poseta će vas uveriti da je Marija prevazišla sve druge. Ona vas neće pitati zašto ste došli, ona će vam to reći.

Razgovor sa Marijom je krajnje interesantan, jer je retkost sresti ljude sa takvim božijim darom i sposobnostima vidovitosti i isceljenja.

Još kao učenica osnovne škole, okružena svojim vršnjacima u razredu, počela je da oseća unutrašnje vibracije, koje su je vodile u preživljavanje tuđih problema. Ta unutrašnja energija zadobija sve veći intenzitet, pa je Marija bila

prinudena da napusti školu i imala je svoje privatne učitelje.

Sa godinama, Marija je učila da kontroliše svoje unutrašnje vibracije i da ih usmerava ka ljudima kojima je potrebna pomoć.

Marija je pomogla mnogima koje su mučili problemi u porodici, ljubavi, karijeri, kao i osobama zavisnim od droge, alkohola i slično. Spasila je ljude koji su se nalazili na ivici životne provalije i uspela da im pokaže put iz situacija koje su za njih bile bezizlazne.

Mnogi su se u početku

**Dođite i pronađite rešenje
problema koji vas muče!**

Marija može da vam pomogne!

Nazovite još danas, sutra može biti kasno!

847 . 832 . 9058

922 Waukegan Rd. Glenview IL

skeptično odnosili prema njenom božijem daru, i nisu verovali u njenu moć. Ali nakon prve seanse kod Marije, izlazili su sa suzama u očima, zaprepasćeni da im je toliko zaronila u dušu i pričala o tajnama koje su

samo oni znali.

Marija dobija pozive od ljudi iz svih krajeva sveta. Zovu, pišu i traže savete za mnoge probleme.

Marija poručuje da će, ukoliko ste u iščekivanju nekih

važnih rezultata, ukoliko trebate da preduzmete bitne korake u nekoj životnoj situaciji, ona predvideti ishod i dati savet, zbog čega ćete joj biti zahvalni. Ona će vas upozoriti na opasnosti koje vam prete i daće vam pravo rešenje problema. Nabrojaće imena vaših prijatelja i neprijatelja, sjediniće rastavljene, isceliti bolesne i razbiti crnu magiju upućenu vama.

Sa svojim Božijim darom, Marija isceljuje i dušu i telo. Ona vidi prošlost, sadašnjost i budućnost i prodire u srce i psihu ljudi.